

NEO-COOL

subHuman

Prague 26.9. - 1.10.2007

Egy email bukkant fel Inboxomban a rejtélyes Dvorský Igortól. „Mit gondolsz?” – kérdeztem Schilling Roberttől a Recoil MUTE-os koordinátorától. „Nos, ő jó arc, és nagyszerű rendezvényt hoz majd össze” – jött a válasz.

Szóval, 6 héttel később egy repülőn találtam magam, feleségemmel Hepzibahhal úton Csehország és a csodás Prága irányába. Öt nap és kétségkívül jópár korsó Pilsner után, több mint lenyűgözve jöttünk el – s nem csak a város bájának köszönhetően, hanem sokkal inkább vendéglátóink kedvességének és természetesen a sok újonnan megismert embernek hála.

Tényleg egy nagyszerű esemény volt... köszönjük mindazoknak, akik ezt lehetővé tették.

Alan Wilder

Hepzibah Sessa / Elveszett jelentés

Szerda

Igazoltan repülő-beteg utazókként – meglepetésünkre Alan és én probléma mentesen érkezünk meg a Prágai repülőtérre. Ahol már várt minket a fantasztikus Igor Dvorský (házigazdánk és partyszervezőnk), aki a VIP részlegbe terelt minket, míg csomagjaink begyűjtésre kerültek. Igor Franta (tagbaszakadt, ám hallgatag barátja) kísérte, valamint Ivana, Igor csodás felesége, aki fotográfus is egyben, illetve Peter, az operatőr, aki Alan minden egyes mozdulatát rögzítette. Prága csúcsforgalmának kiélvezését követően megérkeztünk véletlenszerűen kiválasztott szállodánkba egy Holiday Inn stílusú helyre, csak határozott barna/bézs beütéssel. Most akkor mi van ezekkel a dizájn hotelekkel, meg az ő barna színt illető megszállottságukkal? Jobban alszik vajon majd a kedves vendég, ha szarszínű környezet vesz körül? Szintén nem segít, ha a szoba duplex [ikerszoba], ami két szintre van osztva. Bár remekül hangzik, de a lábtörés valószínűsége, mikor 10 tequila után kísérelsz meg az ágyadig elbotorkálni, mindig rettegéssel tölt el.

Csalódottságunkat tovább növelte az a tény, hogy bármiféle zenelejátszásra alkalmas ketyere hiányzott a szobából, dacára annak, hogy ez volt a hotel legjobb lakosztálya. Emé hiányosság Alt elsöre mindig különösen ideges állapotba taszítja, melyet frusztrált dühkitörés követ, mindez pedig a probléma megoldására irányuló megszállottsággá szublimál: egy maroknyi különleges dugaljjal és kábellel felfegyverkezve (melyet Berlin török negyedében, a „Különleges Dugalj és Kábel Bolt”-ban szereztünk be) rátör a tévére, kimozdítva azt fizikai helyzetéből, majd kezében csavarhúzóval ráveti magát. Sajnálatos módon ezúttal nem sikerül a MacBook-jából a hangokat a tévéen keresztül kiédesgetnie, így tartózkodásunk hátralévő ideje alatt idegesítő hangzavarban kell létezzünk: élvezhetjük az MTV.de-ből áradó tinédzser bandák szaggatását, melyek egyhangúságát a fülzsongatóan bömbölő csengőhang reklámok hivatottak megtörni. Hozzátenném, a televízióra mért fenti támadás csak egy kicsiny része a HUR hadműveletnek (hotelszoba újrarendezési rutin), melynek eredményeképpen Alan ideiglenes otthonát kényelemmel belakja, s melyet utazással töltött évei során csiszolt tökéletesre. Ide értendő még a felesleges bútordarabok folyosóra kipaterolása, illetve hogy a pornócsatorna mindenképpen jó hangosan zúzzon arra az esetre, ha a személyzet a közelben sompolyogna néhány vállfával (ez után garantáltan nem zavarnak). Fogtuk hát magunkat és megbízható TimeOut füzetkénkkel a hónunk alatt kicsapódtunk a prágai éjszakába egy éttermet keresve. Mivel sötétedett, megszabadultunk a térképtől és Alan finomra hangolt tájékozódó-képességére hagytuk. „Pasi vagyok,

mindig tudom, merre kell menni.” – szokott dicsekedni. Prága összes síkatorának és útfelbontásának megtekintését követően felderengett, hogy Alan belső radarja talán mégsem egy finommechanikai mestermunka.

Valószínűleg akárhol is vagy a világon, a helyieket semmi nem mulattatja jobban, mint két olyan idegen látványa, akiknek szemmel láthatóan gőzük nincs arról, merre téblábolnak, de eltökélten keresik a kiutat a helyzetből. Ez a szituáció kétszer ilyen muris, ha egy nyelvet annyira kétségbeejtően nehéz megfejteni, mint a csehet. Valahogyan így zajlik az ilyesmi:

„Csak nem azon a rohadék Skolvsk. ... skoolkyfutcán vagyunk. Még mindig kilométerekkel arrébb van és a lábaim már kurvára fájnak.

„Csend legyen már te vén károgó varjú. Odavezetlek. Cserben hagytalak valaha is?”

Meg is látogattunk nem egy kietlen helyet, és hát, mi tagadás kedvesem, utazásaink során a nagyvárosok valamelyest fényesebb arcait is sikerült már megismerjem...

A végén azért belebotlottunk egy étterembe – persze véletlenül sem abba, ahová a foglalásunk szólt – ahol remek vacsora és borok vártak ránk. Az este egy hajmeresztő taxiutazással zárult vissza a hotelbe, amikor is képtelen voltam a TimeOut-ban olvasott cseles taxisok és az újra divatba jött Hostel kifejezést kiverni a fejemből. A My Comical Romance akkordjai végül álomba ringattak minket.

Csütörtök

A reggel egy a Radio Express jóvoltából sugárzott interjúval és Dr. Robert ex-Septic tag émeletítő tónusára indult. Mint rendesen, Alan erőlködés nélkül átváltott „interjúmódba”, nyugodt és laza hangvétel, néhány vicces megjegyzés, meghazudtolva a tényt, miszerint hét éve nincs benne a promóciós körforgásban. Ennek kontrasztjaként ültem ott én súlyosakat pislantva afféle Tom és Jerry stílusban, míg két szál gyufával babráltam. E tagadhatatlan profizmus folytatódott tovább a Retro Music Club koktél bárban tartott hivatalos sajtótájékoztató alatt is, melyet előzőltek a tévés-rádiós irkászok, ráadásul éppen a délután is interjúk sorozatával telt. Be kell lássam, ez a zsémbes pasi tudja, mikor lehet – vagy kell – megállni.

Később aznap este Igor szervezett egy hozzávetőleg 13 fogásból álló cseh gasztronómiai kilengést a „La Degustation”-ben. Igen, 13 fogás volt, apró falatnyi finomságok, melyeket különféle borokkal öblögettünk le. A kaja ámulatra méltó bevezetés volt a cseh konyhaművészetbe. Természetesen igazi prágai stílusban szándékoztunk folytatni az estét, így Pilsner után kutatva léptünk el az étteremből, immáron a séf kíséretében. Az este folyamán megosztottam vele a Bouillabaisse intim részleteit, cserébe ő is beavatott a Tafelspitz titkaiba (ha nem érted, irány a google), mielőtt a hajnali órákban hazaestünk, fel a lépcsőn, eddig mindenfajta végtagsérülés nélkül.

Péntek

Egy teljes szabad nappal a tarsolyunkban mi mást tehattünk volna, igazi turistákhoz méltón belevetettük magunkat a prágai forgatagba - hihetetlen szépségű, bár kissé csokidoboz-szerű város. Ez az igazi Disneyland, nem pedig egy helyszínen cincogó egérke. Keresztülbandukoltunk az óvároson, átszelve a Károly hidat a vár irányába, meg-megállva, az embereket bámulva. „Mi a nemzetisége” – egy remek, akár odahaza is játszható játék. Figyelve az alapokra egy remek délutáni időtöltésben lehet részed.

Fehér zokni, hangos duma – amerikai. Hosszú fekete haj, fekete napszemüveg, márkás kezításka (férfiak is) – olasz. Kese felöltő, bicajkormány bajusz, szűk, kőmosott farmer és kék bőrkabát (nők is) – német. Ben Sherman ing, sápadt bőrszín, idegeskedés – angol.

Ellen kell álljak a kísértésnek, hogy megnevezem cseh vendéglátóink nemzeti viseletét, legyen ide annyi elég: uniszex Suzie Quatro hajfazon minden szín alatt...

Szombat

A szombat reggel tanúja lehetett, amint a kiszolgálás minősége beverte az utolsó szeget a tartózkodásunk koporsójába: a szobaszervíznek kerek 45 percig tartott a reggeli kávéval előállni, ráadásul a külön kért tej nélkül. Nem vagyok egy hisztis személy és nincs időm a divát játszani, de jobb, ha a reggeli koffeinmennyiségem beadagolásáig nem szórakoznak velem, s e kérdésben Őurasága még rosszabb nálam. A csütörtöki hatalmas adag jéghideg volt, a pénteki pár korty iszapízű árasztott, s a szombat reggel sem úgy festett, hogy talán harmadjára jól járunk végre. Sebaj, erről lemondunk, remélve, hogy senki nem akaszt ki addig, míg menet közben bele nem botlunk végre egy tisztességes reggeli kávéba.

A megfelelő koffeinszint elérése után csatlakoztunk egy turista konvojhoz a Petrin

hegyen, s a Vrtba kerten át sétálva ámuldoztunk és fotóztuk a remek városi panorámát. A hegy aljánál az utca túloldalán újabb sztereotípiá tünt fel. „MODE rajongók 11 óránál” mondtam, s ahogy felismerték Alant, gyanúm beigazolódott. Örömmel nyugtáztuk, hogy a hivatalos egyenruha mit sem változott. Fekete farmer, fekete póló, Dave stílusú top '85 magasságából és nagy fekete táska teljes depeCHE MODE készlettel.

Meg kell mondjam, kicsit meglepett, mikor megláttam őket, különösen mivel a nap erősen sütött, és hát természetből adódóan a MODE-osok az éjszaka teremtményei, ritkán kalandozva az utakon napfényben, mely tönkretenné az éj palástja által óvott bőrszínüket. Alan társaságában lencsevégre kaptam a csapatot (akik Lengyelországból érkeztek), majd folytattuk az utunkat vissza a hotelbe a hivatalos lemezbemutató bulira előkészület jegyében.

Meghálalni igyekeztünk a Recoil szeker előre tolását, meghívtunk pár embert a hotel bárjába, hogy találkozhassanak és szót váltsanak Alannel a hivatalos buli előtt. Papírformához igazodva a hotel bárjának mennyezeti világításától a frász kerülgetett, mely minden elképzelhető foltot bevilágítva varázsolta a jelenlévőket afféle próbababává. Marhára gyűlölöm a halogén spotokat, melynek feltalálója és összes büntársa részére hosszú, fájdalmas halált kívánnék, lehetőleg hasonlóképpen kivilágított hotelliftben, míg olesó mobilkamerával saját magukról kinagyított képre kell bámulniuk. Evilági digitális pokol.

Este 10 előtt valamivel Franta elfuvarozott minket a Retro Music Hall-ba, s a járdára parkolt a tülekedő, Alanre várakozó rajongók között. A szomszédos étterem ajtaján bepaszírozódva és folyosólabirintusokat átszelve eljutottunk az épület szívébe (“Hello Cleveland, raack ‘n’ roll!”), rövid kitérőt tettünk az öltözőben (ahol gyanús formájú szendvicsekbe botlottunk), majd felbukkantunk a VIP területen. A terem felett egy erkélyen letekintve láthatóvá vált a táncoló tömeg. Mindeközben Alan a bejáratához legközelebb eső területen vetette meg lábát, majd a lépcsőket megteltek az őt látni vágyó rajongókkal, akik az összes létező helyre (szó szerint értsd) szánt autogrammra vártak. A szertelen autogramm osztogatási rítus csak megerősítette a hitem, hogy ő egy igen különleges művész. Nézzünk szembe vele, többségünk zibbasztóan unalmasnak és kimerítőnek találná, hogy három órán át a nevét irkálja és fotókhoz vég nélkül pózoljon.

Számos DJ szolgáltatta a talpalávalót, úgy, mint Igor Cech, Igor Dvorský, DJ Peter2. Köszönöm Petenek, hogy felrakta a „Walking in my shoes” Bill Bit Remixét. Mindezek

után sem állhatom, hogy szó nélkül menjek el a 3 hihetetlen Dave-hasonmás mellett, akik az éj nagy részében gondoskodtak szórakozásunkról. Mr. Gahanéhez megtévesztésig

hasonló tetkók és hajfazon, épp csak ellenálltam a kísértésnek, hogy ne a jégtánc világbajnokságokon megszokott táblafeltartós stílusban fejezzem ki tetszésem, ahogyan a közönség figyelméért versengtek a színpadon, úgy himbálva csipőiket, hogy azt még maga a mintapéldány is megirigyelte volna.

Az utolsó cd borító aláírása után Alan ínhüvelygyulladás, a fotópóz-vigyoroktól meg szájjárat kapott, míg a villogó vakuk kereszttüzeiben próbált úttá lenni félvak állapotán. Úgy döntöttünk, Elvisnek ideje elhagynia az épületet és keresni egy kevésbé Recoil-fertőzött környezetet. Hátrahagyván Igort és Péter2, kerestünk egy éjszakai bárt az éjszakában bukdácsolva, fecsegő rajongókkal a nyomunkban.

A következő 4-5 óra részletei kissé homályba vesznek, („Attól tartok, nagyon-nagyon felöntöttem a garatra”), arra mindenestre emlékszem, hogy Alan reggel 6-ra akart hazaérni, mire én azt túlon túl is korainak találván megtagadtam a klub elhagyását, felbélve Big Pete-et, hogy biztonságban hazarepítsen. Egy órával később értem vissza a hotelbe, térden mászkálva, lépésről lépésre araszolgatva a halálos veszélyt rejtő lépcsőkön, majd az ágyban arccal felfelé heverve találtam rá az öregemberre, ahogyan éppen a párnájába horkolt (miközben álmában szavakat motyogott). Ezután – sötétség.

Vasárnap

Nem igazán nevezhetem a következő reggelt Prágai utunk kulminálásának, amikor is felébredvén elképesztő fejfájással és megfeszíthetetlen ízzel a számban szembesültem, ám tudtam, vezekelnem kellett az előző éjszakai dözsölés után, mégpedig hangtalanul. Ezt mindketten megtettük, feldobva a legsötétebb napszemüvegünket szívunk magunkba friss levegőt a csodálatos Vltva folyón közlekedő turista hajóra felugorván. Furcsa módon megnyugtatóan hatott a selymes női hang, mely a folyó partján elterülő építészeti remekműveket sorolta számos nyelven, mely meghozta áldásos hatását: mindketten édesded rövid álomba szenderültünk. Ezután a folyó partján andalogtunk, bedobtuk egy pohár vöröset, egy kellemesen tálalt étel-remék után. A Nostress étterem teljesen tökéletes volt, a nagy, kényelmes bőrfotelekkel (hadviselt végtagjaink örömére), ázsiai beütésű menüvel (próbára tett májunkat tisztítandó) és viszonylag sötét, nyugalmat sugárzó dekorációjával.

Hétfő

Hétfőn kora reggel pakolni kezdtem, mivel tudtam jól, hogy egyfajta katonai precizitást igényel az elmúlt 5 napban begyűjtött szerzeményeink elhelyezése. Volt köztük póló és posztterek a release-partyról, ajándékok a rajongóktól és néhány magazin a gyerkőcöknek.

Jó lenne már repülni – mondogatja ilyenkor mindig Alan, mikor elérkezvén erre a pontra a bőröndön ugrálva igyekszik jobb belátásra bírni azt. Még egyszer utoljára ellenőriztük a szobát, konstatálva, hogy semmit nem felejtettünk ott, majd lerángattuk cókómkunkat a hallba. Fogalmam sincs, ki volt az a két ember a liftben, mivel nem ismertem fel őket, míg ők látszólag ismertek minket, mert míg grimaszoltunk, ők is ugyanezt tették. Alannek hátravolt még egy rádióinterjú a Radio Wave-vel, mely a város egy általunk korábban nem látott részében bújik meg egy paneltömb és egy személtlerakó (Hostel!) mögött. Aztán 5 órányi szabadidővel a kezünkben megebédelttünk vendéglátóinkat a Kampa Parkban, megköszönve nekik a minket körbevevő törődésük, majd egy üveg Moettel.

És hát, barátaim, körülbelül ennyi a történet. Nem untatnálak titeket a reptérre vezető út izgalmával vagy a hazaúttal, bár muszáj vagyok kitérni a parkolóban lezajlott kis autogram-partira. Hogy kedves barátaink miért vártak eme utolsó pillanatig a tornyokban előbukkanó posztterek, cédék és bakelitek Alan általi ellenjegyzetésével, talány, bár őket meg bizonyára az gondolkodtatja el, miért ittunk ilyen sokat.

Szeretnék megköszönni Igornak és Frantának, hogy mindent ilyen mesterien megszerveztek, a legkisebb óhajunkat is teljesítve. Köszönet jár még Ivanának és Peternek, akik dokumentálták a látogatásunkat, valamint a fantasztikus DJ-knek, és Big Pete-nek. A legfőbb köszönet azon rajongókat illeti, akik autogramot kérve állították meg Alant az utcán, részt vettek a bulin, így hagyva bennünk nagyon kedves emlékeket erről pár csodás napról. Tudom, Alan nagyra értékeli aényt, hogy sokan úgy gondoljátok: „A pacák, aki 12 éve elhagyta a dM-et”, még mindig megér egy misét.

RECOIL

RECOIL

RECOIL

RECOIL

RECOIL

29.09.07

PARTY

RECOIL

subHuman

RECOIL
subHuman

48C

RECOIL

subHuman

subHuman

attending the show at the
University of California, San Diego
on Friday, March 10, 2011. I
was there to see the band
perform and all the other
great stuff.

attending the show at the
University of California, San Diego
on Friday, March 10, 2011. I
was there to see the band
perform and all the other
great stuff.

photo and concept

Ivana Dvorská
dvorska@photo5.cz

translations

Vas Ádám
István Györgyi

